

Beschaamd Vertrouwen

BraveNewBooks

Eerste druk 2015 Ria Dinnissen

Coverfoto: Ria Dinnissen

Portretfoto cover: Joost Duppen

ISBN: 978-94-0213-991-4

Uitgeverij BraveNewBooks

www.bravenewbooks.nl

BESCHAAMD VERTROUWEN

Ria Dinnissen

Copyright 2015 Ria Dinnissen

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de schrijver

Voor mijn ouders, broer en zussen

Ieder mens ervaart zijn nest slechts door zijn eigen ogen

Dora, Leslie, Bea en Hennie:

bedankt voor de feedback!

Proloog

Het geluid van loeiende sirenes vermengde zich met het oorverdovende geluid van gillende keukenmeiden, duizendklappers en uiteenspattend siervuurwerk, dat op de grond en ver boven de hoofden de lucht in ging. In dat donderende geweld ging het hysterische geschreeuw van de vrouw volledig ten onder.

Ze lag geknield bij een bewegingloos lichaam en riep radeloos zijn naam. Hij gaf echter geen enkel teken van leven.

Een agent sprong uit de politieauto, die zojuist met piepende banden de hoek om was gekomen. In een oogwenk overzag hij de situatie en haastte hij zich naar de jammerende vrouw. Hij liet zich naast haar op de grond zakken en sloeg een arm om haar schouder. Met zachte dwang probeerde hij haar te bewegen het slachtoffer los te laten, maar ze weerde hem fel af.

“Laat me los! Laat me los!” schreeuwde ze, terwijl ze probeerde haar schouders uit zijn greep te bevrijden.

“Doe iets! In godsnaam, doe dan toch iets! Hij gaat dood!”

De agent keek haar meewarig aan, waarop ze zich tegen hem aan liet zakken en hartverscheurend begon te huilen.

Met zijn armen beschermend om haar heen, trachtte hij haar enigszins tot bedaren te brengen.

Een tweede agent arriveerde en boog zich over de figuur, die er in een vreemd gebogen houding bij lag, met zijn buik op de grond en zijn hoofd opzij, terwijl het ene been in een onwaarschijnlijke hoek naast zijn lichaam lag en het andere onder hem was gevouwen.

Een arm lag gestrekt naast het opzij gedraaide gezicht en de andere lag zo, dat het leek of hij met zijn hand zijn kin omvatte. Een ambulance draaide de parkeerplaats op en stopte naast het slachtoffer. Er sprongen enkele broeders uit die zich over hem ontfermden.

De vrouw snikte nog steeds tegen de borst van de agent die haar probeerde te troosten, toen een van de broeders zich omkeerde en mistroostig zijn hoofd schudde.

“Roep de recherche er maar bij”, droeg de agent zijn collega op, waarna die zich verwijderde.

Een eindje verderop hoorde hij iemand overgeven, alsof de hele maag naar buiten kwam in plaats van alleen de inhoud. Toen de agent opkeek, zag hij op de diverse galerijen van het flatgebouw overal mensen staan. Op het grasveld aan de rand van de parkeerplaats ontdekte hij een voorovergebogen figuur, die kennelijk zijn hele oudejaars-inname er uit aan het werken was. Een klein groepje mensen leek zich om hem te bekommeren. De vrouw keek ook op en volgde zijn blik. Ze maakte zich los uit de omarming van de agent en stond op. Vanaf een afstandje stond ze te kijken naar het verfomfaaide lichaam op de stenen.

“Leeft hij nog?” vroeg ze, tegen beter weten in.

De broeder was ervan overtuigd dat ze al wel wist wat het antwoord was. Weer schudde hij zijn hoofd. Hij bleef haar aankijken om te zien hoe ze daarop zou reageren.

Ze bleef even als een standbeeld naar hem staan staren, toen draaide ze zich abrupt om en liep ze met grote passen naar het groepje op het gras. Ze strekte haar armen uit naar degene die had staan braken. Even later omklemden ze elkaar alsof ze niet van plan waren elkaar ooit nog los te laten.

1.

Helen vond het een vreselijke janboel in huis. Ze vroeg zich af wanneer ze eindelijk eens de fut zou krijgen om wat orde in de chaos te scheppen. Sinds de dood van Huub, nu ruim een jaar geleden, leek het wel of ook uit haar al het leven verdwenen was.

In het begin had ze nog strijd gevoerd tegen dat gevoel, maar langzamerhand had ze het steeds meer toegelaten.

Eerst had ze alleen maar aan hun zoon Willem gedacht, waarvan ze vond dat die toch tenminste recht had op één ouder die er nog voor hem kon zijn. Maar gaandeweg had ze zich steeds meer laten gaan, en uiteindelijk maar toegegeven aan de lusteloosheid die haar had overvallen sinds het overlijden van haar man.

Huub, die vrolijke en spontane vent die haar uitzinnig blij, maar ook vreselijk kwaad had kunnen maken. Huub, de man met wie ze zo had kunnen lachen, die ze er af en toe aan had moeten herinneren dat hij een volwassene was, maar ook een vader uit duizenden voor Willem.

Twee kwajongens waren het bij elkaar geweest en vier handen op één buik ten opzichte van haar. Ze had het nooit erg gevonden.

Integendeel zelfs, het had haar juist nog gelukkiger gemaakt. Haar 'mannen' die het zo ontzettend gezellig hadden samen, daar had ze alleen maar van kunnen genieten.

Met een zucht pakte ze een van de verhuisdozen op die ze nog altijd niet had uitgepakt: fotoalbums. Dat ontbrak er nog maar aan.

Hun levensgeschiedenis als gezin in beeld. Dat werd weer een verloren ochtend, waarin ze zich zou gaan verliezen in het ophalen van herinneringen.

Volgende week werd ze geacht aan te schuiven bij het Kerstdiner van haar zus, zwager en een mannelijke collega van hem. Ze voelde de koppelbui van haar familieleden al hangen.

Sten was nog niet zo lang geleden van zijn vrouw gescheiden en nu hadden Katja en Frans zeker bedacht dat zij, Helen, wel een goede partij zou zijn voor hem. Hoe kwamen ze erbij?

Ze kende hem wel, want ze had hem jarenlang ontmoet op de verjaardagen van zuslief en haar man. Sten was, voor zover ze hem kon beoordelen, heus wel een aardige vent. Haar hoofd, en vooral haar hart, stonden echter nog helemaal niet naar een nieuwe relatie, mocht er al ooit ruimte komen voor een andere man in haar leven.

Ze betwijfelde het ten zeerste. Haar band met Huub was zo vanzelfsprekend geweest. Geen wonder ook, ze hadden elkaar al gekend vanaf de basisschool. Tijdens de middelbare waren ze elkaar wat uit het oog verloren, maar toen hun paden zich daarna tijdens het uitgaansleven weer eens gekruist hadden, was het meteen raak geweest. Vanaf het begin hadden ze allebei geweten: 'dit is het!'

En nu? Nu was het voorbij. Zomaar ineens was haar wereld ingestort. Waarom had hij ook per se een motor willen hebben? Ze had hem zo gewaarschuwd dat het ondingen waren. Gevaren op de weg, vooral voor de bestuurders zelf. Ze had hem gevraagd het ding weg te doen toen Willem geboren was, maar hij had er niet van willen weten. Hij reed toch al jaren motor en er was toch nog nooit iets gebeurd?

Waarom zou het gevaarlijker zijn zodra hij een kind had?

Ze had hem er niet van kunnen overtuigen dat het een kwestie was van verantwoordelijkheid nemen, risico's verkleinen. Ach, als ze er weloverwogen over nadacht: het leven was één groot risico. Diep in haar hart had ze dat natuurlijk altijd wel geweten, maar ze was zo bang geweest dat hem iets zou overkomen.

In het najaar was haar grootste angst werkelijkheid geworden.

Nooit zou ze het geluid van de deurbel vergeten, de agenten die ze al door het glas van de voordeur had zien staan en haar ontredde na hun mededeling. Het was meteen 'over en uit' geweest. Haar leven en dat van Willem lag aan diggelen.

Eén moment van onoplettendheid van een automobilist, had ervoor gezorgd dat ze nu hier met haar zoon in een flat woonde. Zonder man, zonder vader voor haar kind, amper in staat voor hem te zorgen, laat staan Willem het onbezorgde leven te kunnen bieden

waar een kind recht op had. Huis en haard had ze moeten verkopen, omdat ze het in haar eentje niet op kon brengen.

Naast zijn vader had Willem ook nog eens zijn vertrouwde omgeving op moeten geven. Het leven was onrechtvaardig!

Ze schudde haar hoofd, alsof ze al die negatieve gedachten van zich af kon schudden. Resoluut liep ze met de doos naar de slaapkamer, opende daar een van de kasten en plantte de albums zonder er in te kijken op een schap.

Zo! Deur dicht en afsluiten die hap! Dat was geweest. En wat geweest was kon je niet meer terughalen, vermaande ze zichzelf. Vooruit! Het leven ging verder. Of zij het nu wilde of niet. Ze vroeg zich af waarom ze in hemelsnaam deze weken vakantie genomen had, als ze toch niets anders deed dan kniezen en doelloos door het huis heen en weer benen. Voor Willem, had ze zichzelf voorgehouden. Dan was die jongen tenminste in de kerstvakantie niet alleen thuis.

Zijn oma vond het toch al niets dat hij een 'sleutelkind' was.

Helen had er zelfs ruzie met haar over gehad.

Maar wat moest ze dan? Ze zou toch brood op de plank moeten hebben. Haar hand ophouden was gewoon niets voor haar.

Ze vond Willem bovendien best zelfstandig voor een knul van twaalf jaar. Waar hing hij trouwens uit op dit moment?

Hij zou 'even' naar Wouter gaan, zijn beste vriend, maar dat was alweer uren geleden. Zie je nou wel dat hij me helemaal niet constant nodig heeft, dacht ze enigszins triomfantelijk. Het voelde alsof ze daarmee een overwinning behaalde op haar moeder. Ze zou hem maar eens even bellen, want hij moest wel weten dat hij zich aan afspraken te houden had. Terwijl ze haar mobiel uit haar zak haalde, hoorde ze de voordeur opengaan. Nou, als je het over de duvel had.....

Toen de haldeur open ging, keek ze om en schrok zich een hoedje.

"Wat heb jij gedaan?" vroeg ze verbijsterd, bij de aanblik van de gescheurde kleding van haar zoon.

"We hebben gevochten", antwoordde Willem gemelijk.

"Wie? Jij en Wouter?"

Het leek haar niks voor de twee gezworen kameraden om met elkaar op de vuist te gaan.

“Nee, Wouter en ik met een oudere knul die onze voetbal wilde afpakken. Ze waren met zijn vijven. Vier deden er niks, maar die ene valse flikker...”

“Willem!” vermaande Helen streng.

“Nou, dat was hij toch!” sputterde Willem verontwaardigd.

“Je weet hoe ik denk over zulk taalgebruik”, reageerde Helen iets milder.

“Hoe is het afgelopen?” vroeg ze toen, toch nieuwsgierig.

“Dat zie je toch!”

“Ik bedoel: met de bal. Heeft hij hem nu?”

“Natuurlijk niet! Wat denk jij, mam? We laten ons toch zeker onze eigen spullen niet afnemen! Ik ga effe douchen.”

Toen hij in de badkamer verdwenen was, kon Helen het niet nalaten toch stiekem te glimlachen om haar moedige Willem.

Wat zou Huub op dit moment trots geweest zijn.....

2.

Hoe vreemd kon het lopen in het leven? Een half jaar geleden zou ze nooit gedacht hebben dat ze ooit nog eens een relatie zou aangaan en nu had ze er dan toch een. Het etentje, bij haar zus en zwager met Kerst, was Helen helemaal niet tegengevallen. Ondanks haar bedenkingen was het een heel ongedwongen middag geweest. Ze had er achteraf geen spijt van dat ze Willem bij zijn oma had ondergebracht. Daar had hij met de dochter van haar zus en zwager de dag doorbracht.

Katja en Frans hadden er in geen enkel opzicht blijk van gegeven Sten en haar aan elkaar te willen koppelen. Het leek er op alsof het ze er alleen om te doen was geweest, twee verloren zielen een fijne dag te bezorgen. En dat was ze gelukt! Beter dan ze zich ooit had kunnen indenken. Sten was onderhoudend geweest en het eten heerlijk. Na afloop van het diner waren ze tot ieders genoegen met zijn allen nog een flink stuk gaan wandelen. Het organiserende stel had Sten en Helen geen moment alleen gelaten, zodat ze zich niet hadden hoeven forceren om samen een gesprek gaande te houden.

Op dit moment wist ze dat ook Sten er tegenop gezien had, al had dat andere redenen gehad. Zijn scheiding was volgens eigen zeggen al even dramatisch verlopen als het grootste gedeelte van zijn huwelijk geweest was. Van wat ze ervan begrepen had, had zijn vrouw hem sinds de dood van hun dochtertje steeds minder lucht gegeven en steeds meer van hem verlangd. Net zo lang tot het absoluut niet meer leefbaar geweest was.

Hij wilde weer een maatje. Iemand bij wie hij zich geliefd voelde, gerespecteerd en vooral op zijn gemak. Hij had daar zo naar gesnakt, dat hij het was geweest die Frans en Katja gevraagd had of ze geen ontmoeting tussen hem en Helen tot stand konden brengen. Hij vond haar een lieve, vriendelijke, rustige vrouw. Ze was precies het tegenovergestelde van zijn ex en daardoor juist aantrekkelijk.

Hij had bij zichzelf gedacht dat een relatie met Helen heel anders zou zijn dan met iemand die eenzelfde huwelijksverleden had als hij, omdat ze weduwe was.

Voor zover hij Helen en Huub als stel gekend had, hadden ze hem een harmonieus geheel geleden. Geen hoge bergen en diepe dalen, maar gewoon een lekker rustig voortkabbellende eenheid. Zo wilde hij het ook! Weg van hectiek, van altijd maar afwachten wanneer de volgende ruzie op de loer lag en van telkens weer verwijten. Rust, rust, rust..... dat was wat hij wilde. Hij hunkerde naar geborgenheid, een arm om zijn schouder als hij die nodig had en af en toe eens een compliment, zo had hij het verwoord.

Na het diner bij Frans en Katja hadden ze met een beleefdheidszoen afscheid genomen van elkaar, hun gastheer en gastvrouw bedankend voor het overheerlijke eten en de gezelligheid. Sten had in geen enkel opzicht laten blijken dat hij meer van Helen wilde, en daar was ze maar wat blij mee geweest. Enkele weken later belde hij haar echter en vroeg haar of ze zin had om eens ergens koffie te gaan drinken met hem. Ze voelde de bui al hangen maar had geen 'nee' kunnen zeggen, omdat ze dat zo sneu vond voor hem.

Als hij toespelingen maakt op een relatie, zal ik hem zeggen dat ik daar nog niet toe ben, had ze zich voorgenomen.

Hoe anders was het gelopen.

Het was heel gemoedelijk geweest, zo saampjes in een café.

Ze hadden veel gepraat. Over hun vroegere levens voornamelijk. Haar herinneringen, zijn herinneringen. Niet zielig, niet verongelijkt over wat hen was overkomen. Gewoon, heel volwassen gesprekken, waarbij ze soms met het nodige sarcasme en zelfspot om zichzelf hadden kunnen lachen. Helen had het stiekem jammer gevonden dat de tijd zo was omgevlogen. Ze had het idee gehad dat ze nog uren hadden kunnen blijven praten, zonder dat het ongemakkelijk zou worden. Gelukkig maar, achteraf, dat Sten niet te hard van stapel was gelopen. Hij had wel voorzien dat hij het bij Helen rustig aan moest doen, daarom had hij na twee uur een einde gemaakt aan hun onderonsje, met de mededeling dat hij nog een zakelijke afspraak had. Het was een smoes geweest, maar dat kon Helen niet weten.

Met een 'ik bel je nog wel' had hij haar naar haar auto begeleid, en eerlijk is eerlijk: daar was ze stiekem verbolgen over geweest. Met die vage afspraak eindigde de middag voor haar enigszins in een deceptie. In de weken daarna merkte ze dat ze steeds vaker aan Sten dacht. Ze probeerde het van zich af te zetten en zocht zelfs expres naar aanleidingen om weer met Huub bezig te kunnen zijn. Ze ruimde eindelijk al zijn kleren op, maakte op haar computer mappen waarin ze alle foto's sorteerde die zomaar lukraak onder 'afbeeldingen' gezet waren, en liet er enkele afdrukken om in een passe-partout aan de muur te hangen. Juist op de avond dat ze bezig was de fotolijst in orde te maken, belde Sten om te vragen of ze de volgende dag tijd had om mee te lunchen. Haar hart maakte een klein sprongetje toen ze zijn stem aan de andere kant van de lijn hoorde. Toen wist ze genoeg. Langzaam maar zeker bouwden ze hun vriendschap uit en merkten ze dat ze meer voor elkaar gingen betekenen. Wat had Sten het goed aangepakt. Niets overhaast, niks opgedrongen, gewoon lekker kalmpjes aan gedaan en vooral ook haar de tijd gegeven sowieso te wennen aan het idee van een nieuwe man in haar leven. Niet dat de vorige er al uit verdwenen was. Dat kon nog niet, maar dat hinderde ook niet. Eindelijk voelde ze zichzelf weer leven, waren de somberheid en lethargie van haar afgevallen. Het gemis van Huub zou slijten op den duur, daar had ze nu vertrouwen in. Hij zou altijd en eeuwig een deel van haar blijven, al was het maar omdat ze samen Willem op de wereld gezet hadden. Huub was haar verleden en Sten misschien haar toekomst. Aan de horizon gloorde alweer een mager zonnetje, en misschien zou dat stukje bij beetje feller worden. Binnenkort moesten ze het er maar eens over hebben wanneer de eerste kennismaking tussen Sten en Willem zou gaan plaatsvinden. Haar vriend had er al een paar keer op gezinspeeld, maar tot nu toe had ze dat nog afgehouden. Willem had zijn schouders opgehaald, toen ze hem van Sten verteld had. Het leek hem niet te interesseren.

Ze had het gevoel dat haar zoon Sten alleen beschouwde als een verandering in haar leven en niet in het zijne. Hij was nog te jong om te beseffen dat voorlopig zijn moeders leven het zijne voor een groot deel bepaalde.

'Komt tijd, komt raad', probeerde ze zichzelf moed in te spreken, omdat ze er toch wel tegen opzag hem van zijn illusie te beroven.

3.

“Zo, dus jij bent Willem? Ik heb al veel over je gehoord. Ik ben blij dat ik je nu eens in het echt zie.”

Joviaal stak Sten een hand uit naar de verlegen ogende jongen. Helen keek naar de twee en haalde stiekem opgelucht adem. Ze had heel wat te stellen gehad met Willem, toen ze hem verteld had dat Sten kwam kennismaken met hem.

Ze had wel verwacht dat hij er niet direct heel warm voor zou lopen, maar dat hij zo afkerig zou reageren als hij gedaan had, had ze zeker niet verwacht. Stiekem had ze zelfs gehoopt dat hij blij zou zijn. Ze had gedacht dat hij misschien wel weer een mannelijk rolmodel in zijn leven kon gebruiken. Wat moest een knul van zijn leeftijd nou met alleen een moeder om zich heen?

“Ga zitten, Sten. Wil je wat drinken?” vroeg ze.

“Ja, lekker, doe maar om te beginnen een kop koffie.”

Bij het ‘om te beginnen’ zond hij een snaakse knipoog naar Willem.

“Jij ook iets, Willem?”

“Nee, dank je mam, ik heb net nog een cola gehad.”

“Zooooo, goed opgevoed!” prees Sten. “Niet inhalig en spreekt ook nog eens met twee woorden.”

Terwijl zijn moeder naar de keuken liep, keek Willem Sten vanonder een paar gefronste wenkbrauwen een beetje achterdochtig aan.

“Hoe oud ben jij, Willem?” vroeg Sten.

“Twaalf”, zei Willem.

“Oké! Dat wist ik trouwens wel, want je moeder heeft me verteld dat je sinds dit schooljaar in de brugklas zit.”

“Mam vertelde dat u ook kinderen hebt, hoe oud zijn die?” wilde Willem weten.

Hij had na het ‘voorbereidingsgesprek’ over dit bezoek, wel begrepen dat hij in de toekomst ook Stens kinderen een keer zou moeten leren kennen. Tegen zijn moeder had hij daar niet over gerept. Ze was al

verdrietig genoeg geweest, toen ze merkte dat hij helemaal niet zat te wachten op een kennismaking met haar nieuwe vlam.

Moeders..., had hij bij zichzelf gedacht. Wat verbeeldde ze zich wel. Het was natuurlijk stom van hem geweest om te denken dat een nieuwe relatie van Helen verder niets met hem te maken had, maar hij had er echt nooit bij stilgestaan. Pas toen ze vertelde dat ze Sten aan hem wilde voorstellen, was het kwartje gevallen.

Toen pas had hij haar vriend gezien als een bedreiging voor zijn toekomstige leven. Als iemand die hun leven overhoop zou gaan halen. Zijn moeder mocht daar dan aan toe zijn, hijzelf was dat allerminst. Hij moest zich echter schikken naar haar wensen. Wat kon hij anders? Dus kon hij beter ook maar voorbereid zijn, op wat die Sten nog meer mee naar hun huis zou slepen in de toekomst.

“Koen is zestien. Die zit in de examenklas van het vmbo-t.”

Willem hoorde de trotse klank in de stem van de man tegenover hem.

“En dan heb ik nog een zoon, Bram, maar dat is niet zo’n hoogvlieger als zijn broer”, glimlachte Sten. “Die doet kader en daar heeft hij zelfs zijn handen al vol aan. Nou ja, niet iedereen is hetzelfde.”

Op dat moment kwam Helen binnen met twee kopjes koffie op een dienblad, vergezeld van een roomstelletje en de koektrommel.

“Kijk eens aan,” zei ze tevreden glimlachend, “jullie hebben al een geanimeerd gesprek hoor ik?”

“Ja ja, wij maken het samen wel gezellig”, antwoordde Sten. “Wij mannen hebben niet altijd vrouwen nodig om ons te onderhouden, wat jij, Willem?”

Willem lachte een beetje schaapachtig om die opmerking en was stiekem blij dat zijn moeder juist op dat moment binnen kwam.

Hij voelde de vraag van Sten al aankomen welk niveau hij deed op school. Hij was bang dat het snoeverig zou klinken als hij vertelde dat hij havo/vwo deed.

“Zit je te dagdromen, jongen?” vroeg Sten. “Je moeder vraagt al voor de derde keer of je ook een koekje wilt.”

Willem meende iets van irritatie te beluisteren.

“Oh, sorry mam. Nee, dank je.”

“Ach, kan gebeuren hè”, vergoelijkte Helen, die de toonzetting kennelijk ook niet ontgaan was.

“Mag ik beneden met de jongens gaan voetballen, mam?” vroeg Willem. Hij zocht iets om bij de twee weg te komen. Hij had helemaal geen zin hier de hele middag bij hen binnen te blijven zitten.

“Och, dat is jammer,” reageerde Sten, “ik had gedacht om met zijn drieën een gezelschapsspel te spelen of zo. Om elkaar wat beter te leren kennen. Kan dat voetballen niet als ik weer weg ben?”

“Och, een uurtje een frisse neus halen lijkt me geen probleem, toch?” Willem besepte dat zijn moeder het voor hem opnam en was er haar dankbaar voor. Zij snapte tenminste dat het nou ook weer niet te snel moest gaan.

“Maar als ik weg ben kan hij nog genoeg genieten van de buitenlucht”, zei Sten. “Mijn jongens gaan ook graag naar buiten, maar soms zijn er dingen die voorgaan. Ze moeten bijvoorbeeld hun huiswerk af hebben voor ze kunnen afspreken met vrienden of iets dergelijks. Kinderen moeten al van jongs af aan leren dat ze niet altijd alleen kunnen doen wat ze leuk vinden, is mijn mening.”

Op dat moment was Willem er van overtuigd, dat het nooit wat ging worden tussen hem en de man die hij ervan verdacht de plaats van zijn vader te willen innemen.

Zijn vader: zijn lieve, joviale vader, die altijd vol grapjes had gezeten en niet zo streng geweest was als deze vreemde.

Willem voelde een woedebui opkomen, omdat Sten niet alleen hem, maar ook zijn moeder de wet wilde voorschrijven. Nou, ze hadden het heel goed gered zònder die bemoeial. Mama en hij hadden helemaal niemand nodig om hen te vertellen wat ze wel of niet moesten doen!

“Sorry, Sten, maar hij heeft al een paar dagen binnen moeten blijven omdat hij niet lekker was. Nu is hij weer opgeknapt en moet hij even wat energie kwijt. We krijgen, als het goed is, nog tijd genoeg met elkaar.”

Helens woorden klonken heel gedecideerd.

“Ga maar even lekker naar buiten, jongen”, zei ze tegen Willem. “Dat zal je goed doen. Wel je jas aan hè.”

De middag verliep daarna wat stroefjes tussen Helen en Sten. Helen wist eigenlijk niet of dat aan haar lag. Ze betrapte zich er wel op dat ze niet goed kon omgaan met de verkapte kritiek van Sten. Er was iets in haar nek gaan kriebelen op het moment dat hij haar zoon terechtwees, toen die niet direct op haar reageerde. Ze was heel goed in staat zelf haar zoon op te voeden. Daar had ze hem niet voor nodig. Was dat kleinzielig van haar? Misschien had Sten het juist wel bedoeld als opkomen voor haar, en niet als reprimande voor Willem. Maar daarna.... daarna had hij toch echt wel haar manier van opvoeden in twijfel getrokken, dacht ze. 'Zijn jongens'..... poeh, het mocht wat. Wie had er trouwens voor gezorgd dat er in zijn gezin regels waren? Hij of zijn vrouw? Ze merkte dat ze meer bezig was met zich opwinden dan met onderhoudend zijn tegenover haar vriend. Als dit nog maar het begin was van een uiteindelijke samensmelting van hun gezinnen, dan beloofde dat nog wat voor de toekomst! Ruimschoots voor etenstijd was Willem weer boven. Niets op aan te merken, dacht Helen triomfantelijk. Ook de maaltijd verliep ongemakkelijk. Geen van drieën wisten ze een gesprek gaande te houden. Helen had later het idee dat Sten zo snel als fatsoenshalve verantwoord was geweest, vertrokken was. 's Avonds in bed vroeg ze zich voor het eerst af of ze wel met hem moest doorgaan.

4.

Ondanks haar twijfels was Helen toch verder gegaan met haar relatie. Ze merkte dat het heel goed ging tussen hen als ze met zijn tweeën waren. Na die eerste ontmoeting tussen Willem en Sten was er niets noemenswaardigs meer voorgevallen als haar vriend op bezoek kwam. Langzaam maar zeker ebde haar verontrusting dan ook weer weg en stemde ze er mee in ook zijn zoons te leren kennen.

Vandaag had Sten hen mee naar haar huis genomen, maar bepaald vlekkeloos was de kennismaking niet verlopen. Wat waren die jongens druk zeg! En als Helen eerlijk was, vond ze hen ook erg brutaal. Dat had ze absoluut niet verwacht, omdat Sten het juist zo op prijs leek te stellen als kinderen goed opgevoed waren. Hij had er geen enkel blijk van gegeven dat hij zich ergerde aan het gedrag van de twee. Integendeel! Hij had hen soms zelfs aangemoedigd in haar ogen. Willem, och die arme Willem, die had er zich absoluut geen raad mee geweten. Helen wist dat ze hem eigenlijk meer had moeten helpen, maar was bang geweest dat zowel Sten als zijn zoons haar knul dan voor een doetje zouden houden. Ze voelde een blos naar haar wangen stijgen, toen ze eraan terugdacht hoe Koen haar zoon tegen de grond gedrukt had en zij niet had ingegrepen, ondanks het benauwde gepiep.

Of het schaamte of juist woede was die het bloed naar haar wangen stuwde, daar kon ze zelf niet goed antwoord op geven. Misschien was het van allebei wel een beetje. Ze zuchtte eens diep, terwijl ze bedacht dat het nog een geluk was dat ze met Sten had afgesproken dat Koen en Bram, die om de veertien dagen een weekend bij hun vader waren, voorlopig slechts om de andere keer met hem bij haar zouden komen. Op die manier zou iedereen rustig aan elkaar kunnen wennen. Eens in de vier weken zou ze die twee belhamels dus moeten verdragen. Hetzelfde gold voor Willem. Ook die had zo zijn

best gedaan er iets van te maken, ondanks dat Helen heel goed had aangevoeld dat hij ze als indringers beschouwde.

De jongen had ruimte en tijd nodig om dat wat er met zijn vader gebeurd was een plaatsje te geven. En binnen no time stonden er ineens drie voor hem wildvreemden voor zijn neus, waarvan hij geacht werd ze maar even in te passen in zijn leven. Zij had een keuze gehad, hij niet. Na het debacle van deze middag sloeg de twijfel weer toe. Kon en mocht ze Willem op dit moment al blootstellen aan een nieuwe toekomst, terwijl het verleden nog zo'n prominente plaats innam?

Ze stond op en liep naar de keuken, om een kop thee voor zichzelf in te schenken. Toen ze terugkwam plofte ze weer in de tuinstoel op het balkon. Beneden op het veldje zag ze haar zoon druk in de weer met een voetbal. Helemaal in zijn eentje. Ze wist dat hij zich aan het afreageren was. Ze kende hem. Hij zou haar niet lastigvallen met zijn frustraties over het bezoek. Een traan drupte onverwacht over haar wang.

Ze had allerlei lekkers in huis gehaald voor die middag en zelf cupcakes gemaakt. De kennismaking tussen de kinderen moest voor iedereen goed voelen, had ze besloten.

Gezelligheid begon voor haar met huiselijkheid.

De flat geurde naar vers gebakken cake. Op tafel stonden een bos frisse tulpen, schaaltes met pindarotsjes, ovengebakken chips, gesneden komkommer en snoeptomaatjes.

Zo hoopte ze dat er voor elk wat wils te snacken viel. Tevreden keek ze rond: de gasten konden komen!

Ze streek net haar rok glad om te gaan zitten, toen de bel al ging.

Ah, ze waren vroeg. Ze hadden er zeker zin in.

In het voorbijgaan klopte ze even op de deur van de kamer van haar zoon: "Ze zijn er Willem. Kom je?"

Ze hoorde hem wat terugmompelen en wist dat hij zich zo bij hen zou aansluiten. Een beetje nerveus opende ze de deur en toen viel het al meteen tegen. De zoons van Sten stonden samen te ruziën op de galerij. Ze duwden elkaar ruw heen en weer en schuwden daarbij ook

hard taalgebruik niet. Sten stond met een brede lach op zijn gezicht naar haar te kijken en bemoeide zich niet met hen.

“Daar zijn we dan, lieverd”, zei hij vrolijk. “Kom jongens, geef Helen eens een hand en stel je eens voor.”

Toen ze geen van beiden aanstalten daartoe maakten zei hij:

“Kom op Koen, Bram. Het is nu wel mooi geweest hè.”

Hij pakte degene die het dichtst bij hem stond bij een arm en duwde hem voor zich uit naar binnen. De andere volgde toen ook maar.

“Er hangt hier een brandlucht”, snoof Koen. “Is er iets aangebrand?”

“Dat zal de oven zijn die je ruikt”, antwoordde Helen met een lachje.

“Ja, mama heeft cakejes gebakken voor ons allemaal.”

Willem was ongemerkt achter hen opgedoken.

Koen draaide zich naar hem om en bekeek hem van top tot teen.

Het was duidelijk dat hij geen hoge pet op had van degene die ooit misschien wel zijn stiefbroertje zou gaan worden. Zonder iets tegen hem te zeggen, draaide Koen zich weer van hem af en begon de woonkamer te bekijken, zoals hij Willem net daarvoor bekeken had.

Van zich voorstellen was absoluut geen sprake meer.

Het verwonderde Helen dat Sten zijn zoons daar niet nog even op attendeerde, maar ze liet het voor wat het was. Ze wilde de sfeer niet meteen al bederven.

“Ga zitten”, zei ze daarom vriendelijk. “Willen jullie wat drinken?”

“Nou, ik heel graag. Koffie alsjeblieft”, zei Sten.

“En jullie, jongens? Een glas fris misschien?”

“Doe maar cola”, reageerde Koen als eerste, terwijl hij met een afkeurend gezicht naar het enige echte schilderij aan de wand stond te kijken. Helen negeerde de gezichtsuitdrukking en vroeg: “vind je het mooi?”

Het schilderij was een geschenk van Huub geweest toen ze in hun vorige huis waren komen wonen. Het verbeelde een markttafereel in een willekeurig Frans dorpje. Ze had het meteen ontzettend mooi gevonden. Zowel de afbeelding als de pasteltinten waarin het geschilderd was, spraken haar erg aan. Huub had exact geweten van welke stijl ze hield.

Nu hij er niet meer was, was het object haar nog dierbaarder dan voor die tijd.

“Die verflodders?” vroeg Koen misprijzend.

Het antwoord zei voldoende. Helen wilde de grijns waarmee de opmerking gepaard ging maar wat graag van dat zelfvoldane smoeltje afvegen. Ze verwachtte echter dat Sten wel een corrigerende opmerking zou maken.

“Ach ja, smaken verschillen”, merkte die echter op.

Helen probeerde voor zichzelf tot tien te tellen.

“Bram en Willem, willen jullie ook een glaasje cola?” vroeg ze intussen.

Bram haalde zijn schouders op, wat Helen voor instemming aannam.

Willem zei: “Ja, lekker mam!”

Ze was hem er dankbaar voor. Tenminste één kind dat haar waardeerde. In de keuken zette ze het Senseo-apparaat aan, om koffie te maken voor Sten en haarzelf, en schonk daarna drie longdrinkglazen vol cola.

“Dus jij bent het watje?” hoorde ze Koen spottend tegen Willem zeggen.

Ze schrok. Jezus! Had Sten dat tegen zijn zoons gezegd?

Tot overmaat van ramp, hoorde ze de enige volwassene die in de kamer was achtergebleven ook nog grinniken.

Ze wist hoe ongemakkelijk Willem zich nu moest voelen en liep snel met de glazen fris terug naar de woonkamer om hem te redden.

“Zo, kijk eens: drie cola voor de jongemannen! De koffie komt eraan. Pakken jullie er een lekkere cupcake bij? Daar staan ze voor.”

“Ik lust geen cake”, deelde Bram mee. “Heb je geen andere koekjes?”

Nog voordat Helen bijgekomen was van zoveel onbeschaamdheid, deed Koen er nog een schepje bovenop.

“Gatver,” riep hij terwijl hij een slok cola terugspuugde in zijn glas, “heb je geen light?”

“Sorry, Helen, ze zijn thuis alleen lightproducten gewend”, viel Sten hem bij. Geen woord om zijn zoons op hun plaats te zetten!

“Oh,” riep ze gemaakt blijmoedig, “dan zal ik even rijstwafels en een paar glazen water halen.”